

Andreas Østerlund Nielsens prædiken 6. søndag efter påske

Taler

Andreas Østerlund Nielsen
Præst og selvstændig teolog

Dato

12. maj 2024

Sted

Hørup Kirke, Aarhus Stift

Omstændigheder**Prædikentekster**

Paulus' Brev til Romerne kapitel 8, vers 31b-39
Johannesevangeliet kapitel 17, vers 20-26

Salmer

Guds kirkes grund alene
Kærlighed er lysets kilde
Flammerne er mange, lyset er ét
Som korn fra mange marker
Gud har fra evighed givet sin Søn os til Herre

Enhed mellem kristne har sin grund i treenigheden mellem Gud Fader, Søn og Helligånden; og Guds kærlighed er det bånd, som forbinder alle, der tror på Jesus. Det er kirkens sammenhængskraft. Det er den kraft, som trækker alle kristne nærmere til hinanden, og som kan hjælpe os til at stræbe efter enhed, både globalt og lokalt. For at flere mennesker skal få syn for, at Jesus Kristus er Guds kærlighed kommet til verden.

Sammenhængskraft – vi kender det vel mest som et politisk slagord, der bliver brugt til at lægge afstand til dem og det, som vi hver især mener, truer sammenholdet i vores samfund. Sammenhængskraft er ikke desto mindre et positivt begreb. Det sætter ord på, at der er noget, en kraft, som kan få os til at hænge sammen som gruppe, som fællesskab, som nation. Og det sætter ord på, at vi som mennesker har brug for at indgå i sammenhænge, hvor vi hænger sammen og hører til.

Nogle af os har det sådan, at forskellighed og uenighed kan virke truende og gøre det svært for os at være tilpas eller føle os hjemme i en sammenhæng – det kan være på jobbet, i forældregruppen på skolen eller der, hvor vi bor. Men sammenhængskraft handler ikke om at udrydde forskellighed og uenighed; den hjælper os derimod til at kunne være i forskelligheden, og til at ville hinanden

trods vores uenighed. Det er ikke altid nemt, og det forudsætter, at vi anerkender det, som forener og forbinder os.

De to bibeltekster, vi har hørt, peger på kirkens sammenhængskraft: treenighedens fællesskab og Guds kærlighed. Det er det, som forener og forbinder alle kristne. Og som en har sagt: ”Det, der forener kristne, er større og dybere end det, der adskiller dem”. Det kalder alle, som tror på Jesus, til at ville hinanden og til at stræbe efter enhed.

Teksten fra Johannesevangeliet, som vi lige har hørt, er et udsnit af en bøn, som Jesus bad skærtorsdag aften. Bønnen kommer som kulminationen på Jesus’ afskedstale til sine disciple.

Sidste søndags prædiketekst var første del af bønningen, hvor Jesus bad Faderen om at overtage ansvaret for hans disciple, dem som var kommet til tro ved at møde Jesus selv. I torsdags fejrede vi Kristi Himmelfart, hvor Jesus forlod disciplene for at vende tilbage til Faderen. Og i dag hører vi så den del af Jesu bøn, hvor han beder for alle dem, som sidenhen vil komme til tro. Det vil sige: Jesus bad for os. Og som Paulus slog fast, i den første tekst vi hørte fra Romerbrevet: Jesus, den opstandne Herre, sidder nu ved Guds højre hånd, og går stadigvæk i forbøn for os.

Jesus beder om, at alle som tror på ham må være ét i Gud, ligesom Jesus og Faderen er ét i hinanden. Vi kan kalde det for enhedens grund: vi er ved troen forenet i Guds treenighed.

Jesus beder om, at de troende må være ét; enheden er altså ikke en selvfølge, men noget, Jesus må bede Faderen om. Derfor beder vi også den samme bøn, når vi fejrer nadver: Vi beder Jesus om ”...at vi med alle troende må blive ét i dig, ligesom du er ét med Faderen.”

Enheden mellem dem, som tror, svarer til enheden mellem Jesus og Faderen. Det er en enhed, som opstår ved at være ”i hinanden” Med Jesu ord: Du Fader I mig, og jeg i dig, og de troende i os.

Men hvad vil det sige at være ét i Gud?!

Alle der tror på Jesus, har netop det tilfælles, at vi er knyttet til Jesus gennem

troen. Og den tilknytning er så fundamental, at den skaber en enhed af alle troende. Tilknytningen til Jesus knytter os til hinanden. Enheden afhænger ikke af om vi er ens eller forskellige, om vi er enige eller uenige, om vi befinder os i samme tid eller på samme sted. Enheden opstår, i og med at vi er knyttet til Jesus ved troen. På den måde er vi ét i Gud.

Men enheden er ikke bare en abstrakt idé eller en usynlig virkelighed. Enhedens konkrete og synlige skikkelse er den kristne kirke i alle dens former. Derfor kan tro heller aldrig være en privatsag eller et individuelt anliggende. Tro er et relationelt anliggende. Der kan være forhold, som forhindrer den enkelte i at være fysisk til stede ved gudstjenesten eller at indgå i kirkens sociale sammenhænge. Men ingen kan sige, at jeg tror på Gud, men jeg ønsker ikke at forholde mig til andres tro. Vi kan ikke have med Gud at gøre og så ikke ville have med andre, som tror på Jesus, at gøre. Derfor er enheden mellem alle, som tror, også noget vi skal praktisere, noget vi skal være villige til at indgå i. Det kan ske på alle niveauer, fra venskabet med et andet kristent menneske, til den lokale, nationale og globale kirke.

Den første del af kirkens sammenhængskraft er altså enhedens grund: vi er ved troen forenet i Guds treenighed.

Den anden del af kirkens sammenhængskraft kan vi kalde enhedens bånd: Vi er ved troen forbundet i Guds kærlighed.

Enhedens bånd er Guds kærlighed i Kristus Jesus. Guds kærlighed gør det muligt for os at praktisere kærlighed overfor hinanden. Sammen med andre, som tror, kan vi gensidigt spejle Guds kærlighed – i ord og handlinger og nærvær. Det er ikke idealisme eller god vilje, som skal drive os til at udleve enhed i praksis – det gør Guds kærlighed. Når vi hører og når vi erfarer, at Gud elsker os, så heles vores indre sår, vi oplever tilgivelsens kraft, og vi får fyldt på af kærlighed. Det, er det, som gør det muligt for os at ville hinanden, at tilgive og søge forsoning og enhed.

Dermed er ikke sagt, at der ikke er kærlighed eller mulighed for forsoning og enhed blandt mennesker, som ikke tror på Jesus. Eller at der ikke er konflikter og splid i kirken. Men – ikke desto mindre – så må vi dog tro på, at det faktisk forandrer os, hver gang vi bliver mindet om, at Gud elsker os og inkluderer os i sig selv; hver gang vi sammen bekender: Ja, den kærlige Gud tror vi på; og hver

gang vi får lov til at mærke Guds kærlighed fra hinanden.

Og det sker jo faktisk også alle vegne, at den fælles tro får mennesker til at række ud mod hinanden i stort og småt. Den fælles tro giver hjælp til at kæmpe for et udfordret parforhold; den fælles tro gør det lettere at sætte sig sammen med den fremmede; den fælles tro samler os i bøn sammen med dem, vi er uenige med. Det er som regel hverken opsigtsvækkende eller spektakulært, og det skaber sjældent overskrifter – men det sker igen og igen. Og hver gang bekræfter det os i troen på, at Jesus var sendt af Gud, med Guds kærlighed.

Den anden del af kirkens sammenhængskraft er altså enhedens bånd: vi er ved troen forbundet i Guds kærlighed.

Kirkens enhed er givet os, ved troen, i kraft af Guds treenighed og Guds kærlighed. Samtidig er det også et kald til handling. Enhed skal praktiseres. Det er en tvingende nødvendighed: Guds enhed tvinger alle, som tror, til at søge enhed. Guds kærlighed tvinger alle, som tror, til at vise hinanden kærlighed.

Derfor vil jeg gerne komme med en opfordring til, hvordan vi hver især, kan være med til at praktisere enhed.

Den økumeniske organisation Kirkernes Verdensråd arbejder for enhed mellem kristne. Kirkernes Verdensråd tog for 25 år siden et initiativ, kaldet Global Christian Forum – globalt kristent forum. Her samles repræsentanter fra alle større kristne kirkesamfund og trosretninger. Forummets fjerde verdensmøde blev holdt i april i år. Det var ved dette møde, at den katolske ærkebiskop Flavio Pace udtalte, at det, der forener kristne, er større og dybere end det, der adskiller dem.

Global Christian Forum ønsker at få kristne til at mødes for at lytte til hinandens fortællinger om, hvad troen betyder for hver af os. Målet er ikke at overbevise hinanden eller at opnå enighed; målet er at skabe relationer og forståelse på tværs af alle forskelle.

Inspireret af Global Christian Forum vil jeg gerne opfordre til, at vi hver især finder en måde, hvorpå vi kan komme til at lytte til, hvad den kristne tro betyder for andre. Det kan både være mennesker, du kender godt, men også gerne nogle, du ikke kender eller ikke forstår, eller som du ved, du er uenig med.

Jeg har selv for ikke så længe siden fundet et spørgsmål, som jeg fremover vil forsøge at stille, så ofte som lejligheden byder sig. Mit spørgsmål er: Vil du fortælle mig, om nogen eller noget, som har haft betydning for din tro? (gentag). Det vil selvfølgelig være forskelligt, hvad der virker for hver af os. Det vigtige er at finde måder, hvorpå vi kan bryde tabuet mod at tale om tro, og tage initiativ til at lytte til andre. At lytte efter Kristus hos den anden.

Lad os praktisere enhed ved at lytte til, hvad det betyder for andre at tro på Jesus.

Kirkens sammenhængskraft er Guds treenige kærlighed, som forener og forbinder kirken. Den kærlighed er der ingen, som kan skille os fra; den er stærkere og dybere end alle de forskelle og uenigheder, som kan adskille os. Jesus Kristus beder stadigvæk for os, om at alle vi, som tror på ham, må være ét i Gud, for at flere skal komme til tro på Jesus. Kirkens enhed bekræfter, at Jesus er Guds kærlighed, der kom til verden, og nu troner som frelser og Herre ved Guds højre hånd.

Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

6. søndag efter påske, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/andreas-osterlund-nielsens-praediken-6-sondag-efter-paske>